

1

Elena pătrunse în luminiș.
Sub picioarele ei, bucățele de frunze tomnatic
tinghețau în zloată. Se lăsase întunericul
și, deși furtuna începuse să se domolească, aerul din pă
dure devenea tot mai rece. Dar Elena nu simțea frigul.

Nici de întuneric nu-i păsa. Pupilele ei se deschi
seră mari, adunând particule minuscule de lumină
care pentru ochiul omenesc ar fi rămas invizibile.
Vedea foarte clar cele două siluete care se luptau sub
stejarul cel mare.

Una avea păr negru des, pe care vântul îl învârte
jise ca pe talazurile unei mări învolburate. Era puțin
mai înaltă decât cealaltă și, deși Elena nu-i putea
desluși chipul, știa cumva că are ochii verzi.

Și cealaltă avea părul întunecat și des, dar firul era subțire și drept, aproape ca blana unui animal. Dinții îi erau dezgoliți de furie, iar trupul său grațios era ghemuit în poziția unui prădător la pândă. Și-avea ochii negri.

Elena privi câteva minute fără să se miște. Uitase de ce venise aici, de ce fusese atrasă aici de ecourile pe care lupta lor le stârnise în mintea ei. De aproape, zgomotul furiei și urii și durerii lor era aproape asurzitor, ca niște strigăte mute care veneau de la cei doi luptători. Erau înclistați într-o înfruntare pe viață și pe moarte.

Oare cine va învinge? se întrebă ea. Erau amândoi răniți și sângerau, iar brațul stâng al celui mai înalt atârna într-o poziție nefirească. Și totuși, tocmai reușise să-l împingă pe celălalt, lovindu-l violent de trunchiul noduros al unui stejar. Furia lui era atât de puternică încât Elena o putea percepe, și-i simțea gustul în gură, și o auzea, și știa că îi dădea luptătorului o forță incredibilă.

Și atunci Elena își aduse aminte de ce venise. Cum putuse să uite? *El* era rănit. Mintea *lui* o chemase aici, izbind-o cu unde de șoc de furie și durere. Venise să-l ajute pentru că ea îi aparținea lui.

Cei doi luptători erau acum pe pământul acoperit de gheață, bătându-se asemenea unor lupi, mârâind unul la celălalt. Cu mișcări iuți și tăcute, Elena se apropie de ei.

Cel cu păr ondulat și ochi verzi — *Stefan*, șopti o voce în mintea ei — era deasupra, cu degetele înfipite în gâtul celuilalt. Un val de mânie o străbătu pe Elena, mânie și dorința de a proteja. Se întinse între cei doi pentru a apuca mâna care sugruma, pentru a descleșta degetele.

Nici nu se gândise că n-ar putea fi suficient de puternică pentru a face asta. *Era* puternică, și gata. Se aruncă cu toată greutatea, dându-l la o parte pe bărbatul de deasupra de pe captivul lui, cel pentru care venise ea acolo. Pentru a fi sigură că nu ripostează, se lăsă cu toată forța pe brațul lui rănit, trântindu-l cu fața în jos în zloata plină de frunze. Apoi începu să-l sugrume din spate.

Atacul ei îl luase pe neașteptate, dar nu era nicidecum înfrânt. Reacționă fulgerător, și mâna lui zdravănă îi căută gâtul. Degetul lui mare i se înfipse în trahee.

Elena se trezi că se repede la mâna lui, căutând-o cu dinții. Mintea ei nu putea înțelege, dar trupul ei știa exact ce să facă. Dinții săi erau o armă și ei sfâșiară carnea, făcând sângele să țâșnească.

Dar el era mai puternic decât ea. Cu o mișcare bruscă a umerilor, se desprinse din strânsoare și se răsuci, aruncând-o la pământ. Apoi fu deasupra ei, cu chipul contorsionat de o furie animalică. Ea șuieră la el și își repezi unghiile către ochii lui, dar el o lovi peste mână.

Și cealaltă avea părul întunecat și des, dar firul era subțire și drept, aproape ca blana unui animal. Dinții îi erau dezgoliți de furie, iar trupul său grațios era ghemuit în poziția unui prădător la pândă. Și-avea ochii negri.

Elena privi câteva minute fără să se miște. Uitase de ce venise aici, de ce fusese atrasă aici de ecourile pe care lupta lor le stârnise în mintea ei. De aproape, zgomotul furiei și urii și durerii lor era aproape asurzitor, ca niște strigăte mute care veneau de la cei doi luptători. Erau înclistați într-o înfruntare pe viață și pe moarte.

Oare cine va învinge? se întrebă ea. Erau amândoi răniți și sângerau, iar brațul stâng al celui mai înalt atârna într-o poziție nefirească. Și totuși, tocmai reușise să-l împingă pe celălalt, lovindu-l violent de trunchiul noduros al unui stejar. Furia lui era atât de puternică încât Elena o putea percepe, și-i simțea gustul în gură, și o auzea, și știa că îi dădea luptătorului o forță incredibilă.

Și atunci Elena își aduse aminte de ce venise. Cum putuse să uite? *El* era rănit. Mintea *lui* o chemase aici, izbind-o cu unde de șoc de furie și durere. Venise să-l ajute pentru că ea îi aparținea lui.

Cei doi luptători erau acum pe pământul acoperit de gheață, bătându-se asemenea unor lupi, mârâind unul la celălalt. Cu mișcări iuți și tăcute, Elena se apropie de ei.

Cel cu păr ondulat și ochi verzi — *Stefan*, șopti o voce în mintea ei — era deasupra, cu degetele înfipite în gâtul celuilalt. Un val de mânie o străbătu pe Elena, mânie și dorința de a proteja. Se întinse între cei doi pentru a apuca mâna care sugruma, pentru a descleșta degetele.

Nici nu se gândise că n-ar putea fi suficient de puternică pentru a face asta. *Era* puternică, și gata. Se aruncă cu toată greutatea, dându-l la o parte pe bărbatul de deasupra de pe captivul lui, cel pentru care venise ea acolo. Pentru a fi sigură că nu ripostează, se lăsă cu toată forța pe brațul lui rănit, trântindu-l cu fața în jos în zloata plină de frunze. Apoi începu să-l sugrume din spate.

Atacul ei îl luase pe neașteptate, dar nu era nicidecum înfrânt. Reacționă fulgerător, și mâna lui zdravănă îi căută gâtul. Degetul lui mare i se înfipse în trahee.

Elena se trezi că se repede la mâna lui, căutând-o cu dinții. Mintea ei nu putea înțelege, dar trupul ei știa exact ce să facă. Dinții săi erau o armă și ei sfâșiară carnea, făcând sângele să țâșnească.

Dar el era mai puternic decât ea. Cu o mișcare bruscă a umerilor, se desprinse din strânsoare și se răsuci, aruncând-o la pământ. Apoi fu deasupra ei, cu chipul contorsionat de o furie animalică. Ea șuieră la el și își repezi unghiile către ochii lui, dar el o lovi peste mână.

Era gata să o ucidă. Chiar și rănit, era cu mult mai puternic. Buzele i se trăsese înapoi, dezgolindu-i dinții deja stacojii. Asemenea unei cobre, era pregătit să lovească.

Apoi se opri, rămânând nemișcat deasupra ei, în vreme ce expresia i se schimba.

Elena văzu ochii verzi făcându-se mari. Pupilele, care fuseseră contractate ca niște puncte pline de răutate, se deschiseră brusc. Se uita la ea ca și cum o vedea cu adevărat pentru prima oară.

De ce o privea așa? De ce nu termina pur și simplu ce voia să facă? Dar acum mâna de fier se descleșta de pe umărul ei. Mârâitul de animal dispăruse, înlocuit de o privire uimită, nedumerită. Se așază pe jos și o ajută și pe ea să se ridice în capul oaselor, cu privirea ațintită asupra chipului ei.

— Elena, șopti el cu o voce răgușită. Elena, ești tu.

Asta sunt eu? se întrebă ea. Elena?

De fapt, nici nu conta. Aruncă o privire către bătrânul stejar. *El* era tot acolo, între rădăcinile noduroase care ieșeau din pământ, gâfâind, sprijinindu-se de una dintre ele cu o mână. Se uita la ea cu ochii lui infinit de negri, cu sprâncenele unite într-o încruntare adâncă.

N-ai grijă, îi spuse ea în gând. Pot să mă ocup de asta. E prost. Apoi se aruncă din nou asupra celui cu ochi verzi.

— Elena! strigă el când îl trânti pe spate.

Mâna lui zdravănă o împinse de umăr, ținând-o departe de el.

— Elena, sunt eu, Stefan! Elena, uită-te la mine!

Ea se uita. Tot ce vedea era pielea dezgolită a gâtului lui. Mârâi din nou, buza ei superioară se ridică, și își arătă colții.

El încremenii.

Ea simți cum șocul reverberează prin trupul lui, îi văzu cutremurarea în privire. Fața lui se albi ca și cum cineva îi trăsese un pumn în stomac. Clătină ușor din cap pe pământul plin de noroi.

— Nu, șopti el. Oh, nu...

Părea să vorbească cu sine, ca și cum nu se aștepta ca ea să-l audă. Întinse o mână către obrazul ei și ea îl plesni peste degete.

— Oh, Elena..., șopti el.

Ultimele urme de furie, de dorință animalică de sânge dispăruseră de pe fața lui. Ochii îi erau plini de uimire, de șoc și de suferință.

Și vulnerabili. Elena profită de acea clipă pentru a se repezi la pielea dezgolită a gâtului lui. El ridică brațul pentru a se feri de ea, pentru a o împinge departe, dar apoi și-l lăsă în jos.

O privi lung, iar durerea din ochii lui ajunsese de nesuportat; apoi pur și simplu cedă. Renunță cu totul să mai lupte.

Ea simți asta, simți cum rezistența dispărea din trupul lui. El zăcea pe pământul acoperit de gheață, cu bucați de frunză în păr, uitându-se dincolo de ea la cerul întunecat, învolburat de nori.

Termină ce-ai început, spuse vocea lui obosită în mintea ei.

Pentru o clipă, Elena ezită. În ochii aceia era ceva care stârnea în ea amintiri. Sub lumina lunii, sau stând într-o mansardă... Dar amintirile erau prea vagi. Nu putea să le deslușească, iar efortul o amețea și îi dădea o stare de greață.

Iar tipul ăsta trebuia să moară, tipul ăsta cu ochi verzi numit Stefan. Pentru că îi făcuse rău *lui*, celui-lalt, cel cu care îi era menit Elenei să fie. Nimeni nu putea să-i facă rău *lui* și să rămână în viață.

Își înfipse colții în gâtul lui și mușcă adânc.

Își dădu seama imediat că n-o făcea așa cum trebuia. Nu găsisese nici o arteră sau venă. Frământă carnea cu dinții, furioasă pe propria ei lipsă de experiență. Era plăcut să muști ceva, dar nu ieșea prea mult sânge. Frustrată, își înălță capul, apoi mușcă din nou, simțind cum trupul lui zvâcnește de durere.

Mult mai bine acum. De data asta găsisese o venă, dar nu o sfâșiasese suficient de adânc. O zgârietură atât de mică nu era îndeajuns. Avea nevoie să o sfârtece, să lase sângele fierbinte să țâșnească bogat afară.

Victima ei se cutremură în timp ce ea încerca să facă asta, cu dinții scormonind și rozând. Tocmai simțea cum carnea cedează, când niște mâini o traseră, ridicând-o din spate.

Elena mârâi, fără să dea drumul gâtului. Dar mâinile erau insistente. Un braț îi cuprinse mijlocul, niște degete i se înfipseră în păr. Ea se zbatu, agățându-se cu dinții și unghiile de prada sa.

Dă-i drumul! Lasă-l!

Vocea era tăioasă, autoritară, ca o șfichiuire de vânt rece. Elena o recunoscuse și încetă să se mai zbată în mâinile care o trăgeau în spate. Când mâinile o așezară pe pământul înghețat, ea ridică privirile și îl văzu pe *el*, și un nume i se ivi în minte. Damon. Numele *lui* era Damon. Îl privi îmbufnată, nemulțumită că fusese smulsă de lângă prada ei, dar supusă.

Stefan se ridicase în capul oaselor, cu gâtul plin de sânge. Sângele i se scurgea pe cămașă. Elena se linse pe buze, simțind o zvâcnire în adâncul ei, ca o durere de foame, care părea să vină din fiecare fibră a ființei sale. Era din nou amețită.

— Credeam, rosti Damon cu glas tare, că ai spus că a murit.

Se uita la Stefan, care era și mai palid decât înainte, dacă așa ceva era posibil. Pe chipul acea alb era întipărită o infinită deznădejde.

— Uită-te la ea.

Atâta spuse.

O mână cuprinse bărbia Elenei, ridicându-i fața. Privirea ei întâlni ochii îngustați ai lui Damon. Apoi degete lungi, subțiri, îi atinseră buzele, pipăind între ele. Instinctiv, Elena încercă să muște, dar nu prea tare. Degetul lui Damon găsi vârful ascuțit al unui canin, și Elena mușcă de data asta, o mușcătură mică, asemenea unui pisoi.

Chipul lui Damon era lipsit de orice expresie, privirea nemiloasă.

— Știi unde ești? întrebă el.

Elena se uită în jur. Copaci.

— În pădure, spuse viclean, îndreptându-și din nou ochii spre el.

— Și el cine e?

Ea urmări direcția în care se îndrepta degetul lui.

— Ștefan, răspunse pe un ton indiferent. Fratele tău.

— Și eu cine sunt? Știi cine sunt eu?

Ea își întoarse privirea spre el și zâmbi, arătându-și colții ascuțiți.

— Sigur că știi. Ești Damon, și te iubesc.

2

Vocea lui Ștefan era sălbatică, dar joasă.

— Asta e ceea ce voiai, nu-i așa, Damon? Și acum ai obținut-o. Trebuia să o faci și pe ea la fel ca noi, la fel ca tine. N-a fost de-ajuns doar s-o omori.

Damon nu îi dădu nici o atenție. O privea intens pe Elena, cu ochii mijiți, tot în genunchi, ținându-i în mână bărbia.

— E a treia oară când spui asta și m-am cam plictisit s-o tot aud, comentă el încet. Deși ciufulit și încă respirând greu, era calm, în deplin control. Elena, eu te-am omorât?

— Sigur că nu, spuse Elena, împletindu-și degetele cu degetele mâinii lui libere.